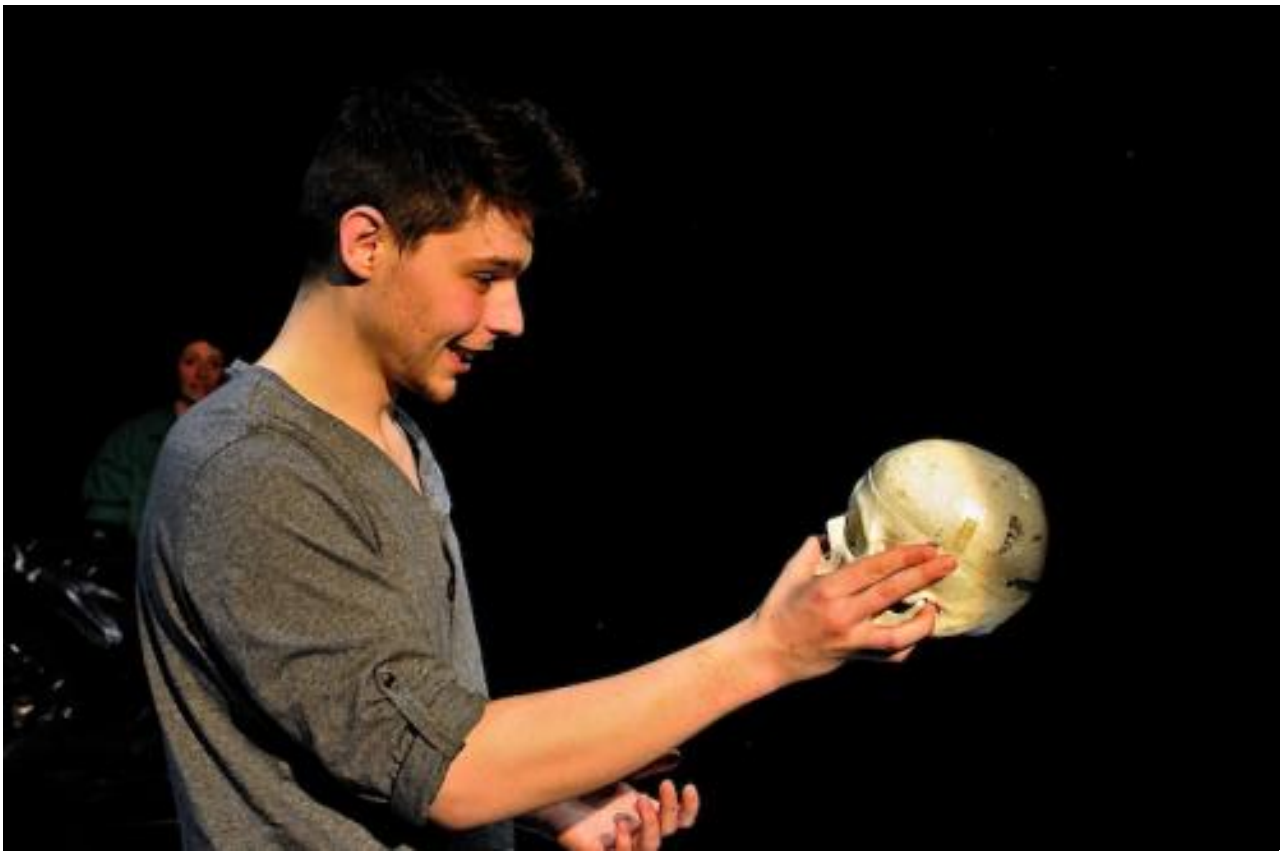
"A legoszoloposabb"

[1]

-

Hogyan kerültél kapcsolatba a JESZ-szel és lettél a társulat tagja?

2009-ben felvételt nyertem a PTE-re, és még azon a nyáron érdeklődtem a színház iránt. András azt mondta, hogy lesz egy év eleji tréning tábor, ott kiderülhet, hogy maradok-e. Választanom kellett a gólyatábor és a JESZ-es tábor között. Én az utóbbi mellett döntöttem, és ezzel megpecsételődött a sorsom… Ez végül a több okból is emlékezetes alsómocsoládi tábor volt, amit Balogh Attila vezetett, aki harmadéves volt akkor a marosvásárhelyi egyetemen. Fogalmam sem volt, hogy mit csinálunk. Mindenki jóval tapasztaltabb volt nálam, senkit se ismertem, és ráadásul én voltam a legfiatalabb. Visszamenőleg nagyon jó élmény volt! Valószínűleg az elején jól kattantak be a dolgok. Ami jól írja le akkori állapotomat, az az, hogy mikor onnan hazautaztunk, a hosszú buszúton azon keseregtem, hogy egyértelmű, hogy nem leszek benne a leendő próbafolyamatban, egyszerűen semmit sem tudok erről a dologról. Már teljesen lemondtam róla, amikor hívott Attila, hogy hol vagyok? Hol lennék, gondoltam… Mert a többiekkel ők már benn vannak az egyik kocsmában, és megbeszélés van a továbbiakról…

-

Játszottál, rendeztél, és az új csapat mentorálását is már másodszor te kaptad meg feladatként. Hogyan alakult a pályád a JESZ-en belül, és mik voltak a meghatározó mozzanatai?

Minden meló nagyon fontos volt számomra! Gyorsan jöttek a feladatok egymás után. Nagyon szerencsés helyzetben voltam itt. A kezdeti években is jó szerepeket játszhattam, aztán felvettek Kaposvárra, és miután onnan visszajöttem, azt éreztem, hogy az ott tanultakat is kamatoztatva ki kell próbálnom magam, hogy mit tudok átadni ebből a többieknek is. János és András nagyon nyitottak voltak és adtak lehetőséget, majd ebből lett az első rendezésem. Ami hozta már a következőt és így folytatódott ez az út. Nagyon fontos időszak volt az életemben. Komoly iskola volt ez nekem! Ha lehet ilyet mondani, ez volt a színházcsinálásunk hőskora. A barátaimmal csináltunk színházat! Úgy ahogy tudtunk! Mindenki erőn felül dolgozott az előadásainkon. Feszegettük emberi és szakmai képességeink határait, ez szerintem látszott is a végeredményen. Nem volt minden tökéletes, de volt valami szaguk... Mai napig nagyon hálás vagyok nekik, hogy akkor jöttek velem!

Eközben végeztem a SZFE-n, az ottani tapasztalataimat is igyekeztem a behozni a JESZ falai közé. Még a diplomaelőadásomat is játszhattam itt! Aztán ez most már második alkalom, hogy én fogadhatom a legújabb generációt. Ez is új kihívás. Szeretnék valami olyan színházi nyelvet kialakítani, ahol a játszani vágyó egyetemisták „civilsége” új muníciót ad a munkánknak.

•

Mesélnél a rendezéseidről?

Az első a *Szöveg és zene* volt, amelyben az egyetemi trimeszter tapasztalatait próbáltam továbbgondolni. Az egy igazi műhelymunka volt. A próbafolyamat tapasztalatai szerintem fontosabbak voltak, mint az eredmény maga.

Innentől kezdve pedig mindig nagyobbat és nagyobbat akartam harapni. Ott volt a *Baal*, ahol mind a témában mind a technikai lehetőségekben a határokat feszegettük. Donáték nem kedveltek akkoriban az egy tonna föld miatt, ami a díszlet egy részét képezte. De Tíciának szerintem a legszebb munkája volt a JESZ-ben. Az a tér, amit ott alakítottunk ki, máig a kedvencem! Utána a *Kohlhaas*következett, ahol saját adaptációt készítettünk a kisregényből. Ez már elég letisztult forma volt, és volt, hogy elképesztő jó arcát mutatta az előadás. Utána ott volt a *Kávéház*, ami méretében és szereplőgárdájában lett nagy produkció. Aztán a *Philoktétész*, ami a legújabb és talán a legsikeresebb rendezésem.

•

Milyen szerepeket játszottál, melyik volt a legmeghatározóbb?

Arra emlékszem, hogy másodéves voltam a PTE-n és a JESZ-ben is, amikor rám osztotta András az Óriáscsecsemő címszerepét. Az elég nagy falat volt nekem. A próbafolyamat felénél pedig eldöntöttem, hogy ha az nem megy, abbahagyom a színészkedést. Nagyon fatálisan gondolkodtam akkoriban. Nem tudom, hogy akkor sikerült-e jól tennem a dolgom, de az biztos, hogy abbahagyni a színjátszást, azt nem tudtam, és máig igényem van a jó színészi feladatokra. Onnantól kezdve minden feladatom egyre tágította a képességeimet. A legnagyobb falat a *Hamlet*, és a *Mizantróp* volt. Mások pályájuk csúcsán játszhatnak végig ilyen súlyú szerepeket, én meg huszonéves koromban ezeken trenírozam magam, nézők előtt. Nagyon szerettem a próbafolyamat feszültségeit is, de amikor ilyen feladata van egy színésznek, az előadásokat megelőző napok már a rákészüléssel telnek. Ott motoszkál már a kisagyban, bármit csinál is épp az ember, és ez az első számú feladat. Nagyon jó volt napokra elveszni ezekben a színházi illúziókban... A JESZ kívül esik kicsit az országos szakma látószögén, de azt hiszem, nem vallottunk szégyent egyik előadással sem.

•

Több főszerepet is játszottál a JESZ-ben. Milyen kihívások értek a szerepeid kapcsán, hogyan készülsz fel egy szerepre?

A kezdetektől fogva egyre nagyobbak voltak a feladatok. Igazából a JESZ melletti munkáim és tanulmányaim mellett én itt lettem színész! Színészépítő szerepeket is kaptam, amiket én biztos nem játszhattam volna el sehol máshol! Igazából, amikor András szóba hozta, mondjuk a Hamletet, először nem hittem el, hogy erre készül, és hogy velem! Persze, mire az olvasópróbáig eljutottunk, éreztem magamban némi kurázsit...

Felkészülési szempontból én a sok olvasásban és gondolkodásban hiszek! Nyitott szem és figyelem. Minél többet elemzi az ember a feladatát, annál jobb. Mindig van mit tökéletesíteni és sose vagy kész! Nem lehet megúszni a belefektetett munkát.

•

Mit csinálsz most? Milyen hatással volt pályádra, életedre a JESZ-ben eltöltött idő?

Nehéz erre mit válaszolni, mert én most is aktív vagyok a JESZ életében. Például streamelve volt a legutóbbi rendezésem, a *Philoktétész*. Már csak erre is nagyon büszke vagyok. De a JESZ-es munkák mellett jelenleg szabadúszó színész vagyok. Ez a mostani helyzetben nem a legegyszerűbb, de szerencsére a Színművészeti után egyik osztályfőnököm hívására a Nyíregyházi Móricz Zsigmond Színházba hívtak játszani, ahol jelenleg is próbálok.

Az egyetemi színház meghatározta a pályám. Itt tanultam meg az alapokat, formálta a színházi ízlésem. Meg persze, a magánéletemet is befolyásolta, a páromat is itt ismertem meg.

•

Hogyan emlékszel vissza a társulatra, amikor idejöttél, és milyen a mostani csapat? Milyen változások figyelhet?ek meg a fiatalok hozzáállásán, munkamorálján?

Ezt nehéz megmondani. Sok minden változott azt hiszem, de az is egyértelmű, hogy a merőben más nézőpont és a nosztalgia elhomályosítja az objektivitásom. A nosztalgia szót is furcsa használni, mivel én nem zártam le életem e szakaszát, de mégis az a helyzet, hogy akikkel akkor egy társulatot alkottunk, sokuk életének már nem része a színházcsinálás. De ezek a kötelékek máig nagyon erősek! Igazából, ugyanezt kívánom a fiatalabbaknak is!

Ami legjobban változott a generációk között, hogy az én generációmban még sokan színészek akartunk lenni. Ma már ritka, hogy ezzel az elhatározással érkezik egy hallgató. Ami nem hátrány, sőt! A szorgalmuk és odaadásuk pedig semmiben sem változott! Engem lenyűgöz, hogy valaki egy teljesen más hivatást választ magának, de mégis vért és verejtéket nem kímélve, egyéb feladatai mellett, néha akár éjszakákba nyúlóan, ennyi energiát megmozgat azért, hogy a színpadon kifejezhesse gondolatait. Szerintem ebben a rohanó világban színészként könnyű elveszíteni azt, hogy mi értelme is van a mi munkánknak. Hogy milyen szerencsés helyzetben is vagyunk, hogy úgy fogalmazhatunk meg valamit a világról, hogy annyian figyelnek ránk! Az egyetemisták mindig tükröt tartanak nekünk, hivatásos alkotóknak, abban, hogy milyen felelősség és hatalom is van a kezünkben.

2021. január

Forrás webcím:https://jesz.pte.hu/legoszoloposabb

Hivatkozások
[1]
https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/zaki.hamlet.koponya.jpg?itok=ZHDCGQzf